

den — saa har det ikke det aller Mindste at bestille med det her foreliggende Spørgsmaal. Mine personlige Ytringer lade ikke Skygge af Lovtilbage om min egen Opfattelse, og Loven selv maa for Enhver, der ikke er hildet i en Grad, som forekommer mig at gaa over alt Begreb, vise, at der ingenlunde ved den er staaet nogen Eiendomsret fast for Kirken, men at den tværtimod saa klart og bestemt som muligt tilfiger, at disse Eiendele ere Statens. Naar det ærede Medlem dernæst er kommen med det ham eiendommelige Udtryk, som ikke første Gang er brugt her, at det skulde være et Slag i Ansigtet, som bydes Folkethinget ved denne Lov, er denne Ytring i mere end een Henseende høist betegnende. Skal det kunne betragtes som et Slag i Ansigtet imod en Del af Folkethinget eller imod Flertallet i Folkethinget, at man fremkommer med et Forslag, hvorom man blev enig, da denne Sag var bleven bragt til et Fællesudvalg af begge Thing? Det viste sig ganske vist der, at nogle af de fra Folkethingets Side valgte endnu vare misfornøiede med Grundlaget, men det er ligesaa vist, at Nogle fra den anden Side i Landsthinget fandt, at man var kommen altfor meget imøde imod Folkethinget, saaledes at det altfaa kunde staa endel tvivlsomt, om det overfor denne Modstand vilde kunne lykkes Ministeren at gennemføre Forslaget. Hvad var det nemlig, Fællesudvalgets Flertal valgte som Grundlag? Netop den Afgjørelse af Sagen, der havde fundet Sted her i Folkethinget den 27de Marts 1871, og det, som der var Spørgsmaal om at forandre, var i det Væsentlige kun — thi en lille Forandring af Bygindtægten for en Del af Kaldene kunde aabenbart ikke være væsentlig — Bestemmelserne om, hvorvidt Afgjørelsen med Hensyn til Overfludet skulde finde Sted i Overensstemmelse med Loven eller uden dette Tilleg eller med et Tillæg om, at den kun kunde ske ved en særlig Lov. Med Undtagelse af denne ene virkelige Forandring havde man fuldstændig optaget det Lovforslag, som var vedtaget her i Folkethinget. Dette Lovforslag kom nu frem i Skikkelse af en Indstilling fra Flertallet af Fællesudvalget og blev atter indbragt her i Thinget i Marts Maaned, som i det Hele er en mærkelig Maaned for dette Lovforslag; det blev indbragt den 20de Marts, og hvorledes stillede man sig overfor det her? Man stillede sig saaledes, at 48 Stemmer vare imod det og 43 for det, medens 9 vare fraværende, og af de 48, som dengang stemte imod Lovforslaget, ere 12 ikke længere tilstede som Medlemmer af Thinget. Jeg spørger da, om Noget er naturligere og rimeligere, end at Forslaget forelægges dette Thing i den Skikkelse, hvortil det var naaet ved Samvirken ogsaa fra Ministerens Side, ved en Smødekommens fra hans Side, som var vist for dog at bringe Sagen dertil, at der fra Fællesudvalget af begge Thing kunde

foreligge et Forslag, som havde nogen Sandsynlighed for at gaa igjennem? Naar det blev modtaget her i Thinget, saaledes som anført, og naar der er foregaaet en Forandring i Thinget som den der er steet, hvad er da naturligere, end at Ministeren forelægger Thinget Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det saaledes var kommet frem? Dersom dette ikke snarest er et Bevis paa Smødekommens med Hensyn til Punkter, som Ministeren var meget imod, men som han dog var gaaet ind paa, saa veed jeg ikke, hvorledes et Skridt fra Ministerens Side skal opfattes. Dette Forslag har jo sin bestemte Historie og slutter sig til det, der senest laa for som det, der havde størst Rimelighed for at kunne benyttes til Grundlag for en Overenskomst om Sagen, forsaavidt man overhovedet antager, at det har Betydning at komme til en Ende med den. Derfor er jeg gaaet ud, og efter den Opfattelse, jeg har kunnet faae af, hvad der er passeret i den seneste Tid, har jeg det Indtryk, at man nærer et Ønske herom rundt om i Landet. Til Opbyggelsen af dette Ønske har jeg fra min Side villet række Haanden, og jeg maa derfor bestemt afvise den Ytring, som kom fra det ærede Medlem, som om dette Forslag i fjerneste Maade skulde staa i Forbindelse med nogen Løndens hos Ministeriet til at give Slag i Ansigtet.

Svar: Hvis det virkelig forholder sig, som vi nu hørte, at den ærede Minister ikke paa nogen Maade har tænkt paa eller agter at hævde Kirkens Eiendomsret i denne Lov, saa skal jeg være villig til at forhandle med ham om at faae Loven ud. Men jeg behøver blot at henvise til de tidligere Forhandlinger, saa vil der desværre for den ærede Minister komme en Hage ved Sagen; thi jeg vil nok spørge: Hovorpaa har dette Lovforslags tidligere Fremme beroet? Have Forhandlingerne blot dreiet sig om Lønningerne, og har den ærede Minister været villig til at gaa ind paa, at de Indtægter, der nu ere henlagte til kirkelige Diemed, og Lønningerne for Fremtiden skulle behandles som enhver anden Statsindtægt og Statsudgift? Vil Ministeren for Fremtiden gaa ind derpaa, saa er jeg overbevist om, at Thinget vil forhandle med ham om Sagen. Men jeg kan ikke forstaa dette i Henhold til de tidligere Forhandlinger. Har Ministeren imidlertid forandret sit Standpunkt, saa er det en anden Sag. Har han nu den nævnte Opfattelse, saa er jeg villig til at gaa ind paa en Forhandling med ham, idet jeg erkjender, at det vil være overordentlig ønskeligt at komme ud af de Forhold, hvori vi nu leve med Hensyn til de foreliggende Spørgsmaal; men jeg forstaaer ikke rettere, end at den ærede Ministers Stilling tidligere har været den, jeg har anført. Det kan nok være, at Ministeren ved sine kunstige Fortolkninger kan faae det til at se ud, som om han ikke har villet hævde en Eiendomsret for Kirken; men jeg tror